

Arrest

nr. 138 736 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 13 november 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 20 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om

machting tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 13 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die op datum van 19.11.2009 werd ingediend door :

[S.A.] [...]

nationaliteit: India

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machting tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Redenen:

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij [L.A.A.], d.d. 28.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 07.06.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingen-zaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 06.10.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkene beweert dat hij gezien de algemene malaise zijn land van herkomst heeft verlaten doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding volstaat niet om als grond aanvaard te worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft zich ingeschreven voor taallessen Nederlands, spreekt Nederlands, is werkbereid, legt een arbeidscontract voor, is lid bij een sportclub, gaat naar de bibliotheek, heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en legt getuigen-verklaringen voor); er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

[...]

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (en waarop verzoeker zijn aanvraag destijds steunde) niet meer van toepassing zijn ingevolge de arresten van de Raad van State van respectievelijk 9 december 2009 en 5 oktober 2011 waarbij voormelde instructie werd vernietigd.

Deze stelling is onjuist.

Waar de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 de instructie inderdaad vernietigde, heeft dit de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van weerhouden om de inhoudelijke criteria van deze instructie onverminderd te blijven toepassen, zij het dan in het kader van de discretionaire bevoegdheid die inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is toegekend aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris.

Dit werd overigens telkenmale uitdrukkelijk vermeld in de beslissingen die de Dienst Vreemdelingenzaken nam inzake regularisatieaanvragen die op de instructie van 19 juli 2009 werden gebaseerd.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met het arrest nr. 215.571 dd. 5 oktober 2011 heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Ten eerste werden de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest dd. 5 oktober 2011.

Deze vernietiging gebeurde reeds bij arrest dd. 9 december 2009.

Ten tweede wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 5 oktober 2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat criteria niet als een dwingende regel mogen worden gehanteerd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfs-machtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan, noch tegen een weigering die onder meer (doch niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft gedaan dat ingevolge de aangehaalde arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premisse die juridisch kennelijk onjuist is wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn (cf eerste onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat hij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke in toepassing van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet zouden wettigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België werd ingediend.

De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

Aangezien verzoeker zijn aanvraag deed in het kader van de inmiddels vernietigde instructie dd. 2009 werd van hem ook niet vereist dat hij dergelijke buitengewone omstandigheden zou aanvoeren.

Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009.

Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren.

De beslissing die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden m.b.t. de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch niet meer inzake de gegrondheid ervan.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kunnen vormen.

De reden daarvoor is volgens de bestreden beslissing dat verzoeker zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie, dat hij sedert 2006 beweert in België te verblijven doch hij geen enkele verblijfsaanvraag indiende om zijn verblijf te wettigen en hij zich bewust in illegaal verblijf zou hebben genesteld.

Deze overwegingen zijn gesteund op een manifest onjuiste vaststelling van de feiten, minstens een verkeerde beoordeling ervan.

De overweging dat de integratie van verzoeker te wijten is aan de eigen houding en voornamelijk gebeurde in illegaal verblijf en dat zij om die reden geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt.

Een eerste vaststelling is dat verzoeker in zijn regularisatieaanvraag aanhaalde reeds op 16 januari 2003 in België te zijn aangekomen en dus niet sedert slechts 2006 in België verblijft. (stuk 2)

Ter staving van zijn dossier legde verzoeker trouwens verschillende getuigenverklaringen voor van mensen die stellen hem reeds van voor 2006 in België te kennen. (stuk 3)

De gemachtigde van de Staatssecretaris baseert de motivering van de bestreden beslissing derhalve op verkeerde gegevens en schendt daarmee de zorgvuldigheidsplicht.

Een tweede vaststelling is dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds indiende in november 2009, meer dan twee jaar voor de bestreden beslissing.

In het kader van deze aanvraag verwees hij naar de instructie van 19 juli 2009.

Dit deed hij aldus op een ogenblik dat de Belgische overheid zelf, door het uitvaardigen van de instructie dd. 19 juli 2009 en het zelfs ter beschikking stellen van typeformulieren om in dit verband een regularisatie aan te vragen of te actualiseren illegaal in het land verblijvende personen als het ware uitnodigde om dergelijke aanvraag in te dienen.

Het feit dat verzoeker daarop is ingegaan, om zich in regel te stellen, kan hem dus moeilijk worden verweten.

Evenmin kan aan verzoeker worden verweten dat deze "regularisatiecampagne" vanuit zowel praktisch als juridisch-technisch oogpunt een toonbeeld van amateuristische improvisatie is gebleken.

Het is bezwaarlijk de schuld van verzoeker dat de uitgevaardigde instructie reeds voor het einde van de periode bepaald voor de indiening van de verzoeken op grond van duurzame lokale verankering werd vernietigd.

De beslissing van de toenmalige Staatssecretaris om het arrest van de Raad van State dd. 9 december 2009 quasi te negeren en onverminderd verder te doen door een invulling te geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die, blijkens het arrest van de Raad van State dd 5 oktober 2011, strijdig was met de terzake geldende wettelijke bepalingen, was ook niet de verantwoordelijkheid van verzoeker.

Het gegeven dat verzoeker meer dan twee jaar heeft moeten wachten op de bestreden beslissing kan evenmin aan zijn eigen houding of handelen worden toegeschreven.

Weliswaar heeft verzoeker gedurende deze periode op illegale wijze in het Rijk verbleven, doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke hij op volkomen rechtmatige wijze had ingediend.

Deze periode en de geleverde inspanningen interpreteren ten nadele van verzoeker en daaraan zondermeer de verregaande consequentie verbinden dat geen rekening kan gehouden worden met de intussen gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering, geeft blijk van een manifest verkeerde beoordeling van de feiten.

Om deze redenen werd de bestreden beslissing dan ook genomen met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht, minstens niet op redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd."

3.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid om deze aanvraag al dan niet in te willigen.

Verzoeker zet in een eerste onderdeel van zijn middel uiteen dat hij in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd heeft verwezen naar criteria die werden opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Hij stelt dat voormelde instructie niet werd vernietigd bij arrest van 5 oktober 2011 van de Raad van State, doch bij arrest van 9 december 2009 en dat uit deze arresten niet kan worden afgeleid dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zou zijn.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er geen toepassing van maken. De Raad van State heeft, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Verweerders standpunt dat de criteria van de richtlijn van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn kan dan ook niet als incorrect worden beschouwd. Het gegeven dat verweerder de precieze draagwijdte van het arrest van de Raad van State nr. 215.571 van 5 oktober 2011 niet correct zou hebben begrepen doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk en laat niet toe te besluiten dat hij verkeerdelijk concludeerde dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is.

In een tweede onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat verweerder zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk verklaarde in toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en dat verweerder bij de beoordeling van de gegrondheid van deze aanvraag bijgevolg niet plots kan stellen dat deze instructie niet meer van toepassing is.

Uit de aan de Raad voorgelegde beslissing blijkt evenwel niet dat verweerder de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk heeft verklaard in toepassing van de instructie van 19 juli 2009. In dit verband moet worden toegelicht dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verweerder niet verhindert om bepaalde gegevens te weerhouden als elementen die het voor verzoeker zeer moeilijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen in zijn land van herkomst en deze zelfde gegevens niet te aanvaarden als redenen om hem een verblijfsmachtiging toe te staan. Van enige tegenstrijdigheid is dus geen sprake. Voormelde wetsbepaling voorziet ook niet dat verweerder wanneer hij van oordeel is dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend dient te verantwoorden op welke gronden hij tot dit besluit kwam alvorens te kunnen uiteenzetten waarom deze aanvraag ongegrond is.

Er dient daarenboven te worden gesteld dat zelfs indien verweerder verkeerdelijk toepassing zou hebben gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren dit niet impliceert dat hij op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat deze aanvraag ongegrond is.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat verzoeker niet terzelfdertijd op ontvankelijke wijze de vernietiging van de bestreden beslissing kan vorderen en de stelling verdedigen dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd naliet buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te voeren. Indien hij van oordeel is dat hij niet aan de

wettelijke vereisten voldeed om een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen kan hij immers niet stellen dat hij een belang heeft bij de vernietiging van een beslissing waarbij zijn aanvraag wordt afgewezen.

Met betrekking tot de door verzoeker in het derde onderdeel van zijn middel aangevoerde grief moet worden gesteld dat verweerder, gelet op de grote discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt, kan beslissen dat het gegeven dat een vreemdeling langdurig illegaal in het Rijk verbleef en zich integreerde geen reden vormt om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoeker zet uiteen dat hij niet sedert 2006, doch reeds sedert 2003 in België aanwezig is, maar deze toelichting doet geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat hij na zijn binnenkomst in het Rijk geen poging deed om een legale verblijfsstatus te verkrijgen, dat hij opteerde voor een onwettige verblijfssituatie en dat een integratie tijdens een onwettig verblijf geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Verzoekers beschouwingen omtrent het tijdstip waarop hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, over de amateuristische wijze waarop een regularisatiecampagne werd georganiseerd, wat betreft de houding van de toenmalige staatssecretaris toen deze werd geconfronteerd met het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 en inzake het feit dat verweerder pas na meer dan twee jaar een antwoord formuleerde op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf laten voorts niet toe te besluiten dat verweerders standpunt dat een integratie tijdens een illegaal verblijf op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen en daar uit verzoekers uiteenzetting niet kan worden afgeleid dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat verweerder deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK